

Steen Thomsen erindringer: Aarhus Punk

Steen Thomsen yderst til højre med hans band The Zero Point, 1981.

Interview med Steen Thomsen 12/09/2023

Af Emil Gam Klinkby

Steen Thomsen var slutningen af 1970'erne og igennem 1980'erne blandt drivkræfterne indenfor den aarhusianske punkscene. Foruden hans virke som musiker i bands som The Zero Point, War of Destruction og Dunderheads, var han arrangør på flere af de store koncertarrangementer og desuden medstifter af Spån Records. I 2023 er Steen fortsat aktiv på punkscenen, bl.a. i grupperne Heroes 2 None, Last Seen Laughing og Dream Police.

”Det hele var jo fløjlsbukser og brunt”

Hvad var, eller hvad er punk for dig? Er det mest musik, eller er det også følelse, politik, et opråb?

Det var absolut musikken, der fangede mig - men også udtrykket. Det så rå ud, og det kunne jeg sgu meget godt lide. Jeg blev absolut også fanget af udtrykket og den der "up-your-face-attitude". For mig, hvis jeg kigger tilbage, så har punken været en stor kreativ legeplads, hvor jeg har fået lov til at lave en hel masse. Ikke bare musik, men også at arrangere blade og koncerter og møde en masse mennesker. Og jeg møder stadigvæk en masse mennesker igennem det miljø, som betyder rigtig meget for mig. At finde en masse nye bekendtskaber helt på tværs af hele verden, faktisk. Det er sgu dejligt. Allerede dengang rakte vi ud og fik arrangeret koncerter med udenlandske bands.

Så det er en stor kreativ legeplads, vil jeg sige. Og selvfølgelig er der en masse... Al den der pænhed. Man skal jo sætte sig ind i, hvordan det var dengang. Det hele var jo fløjlsbukser og brunt. Man kan jo ikke bare kigge ud ad vinduet nu og sige "hvorfors?". Man bliver nødt til at kigge på, hvordan verden så ud dengang. Og den var røvsyg, musikken var røvsyg og der var langt imellem snapsene. Folk var så pæne, at det gjorde helt ondt i røven - og det var for det meste kun bare på overfladen, at de var pæne. Det (punk) var sådan lidt mere for real. Men det var musikken først og fremmest for mig. Men også alt det andet.

Vil det sige, at den her up-your-face-kultur, som du siger, er et brud på trivialitet og det konventionelle måske?

Jamen sådan en "fuck jer-kultur". Vi laver vores eget. Vi er sgu egentligt ligeglade med jeres normer. Vi laver vores egne normer og regler.

"Havde man bare lukket sig omkring sig selv, så ville det jo ikke have udviklet sig til noget"

Nu nævner du selv det fællesskab her. Hvordan fandt I fællesskabet? Hvordan bliver man draget af og draget ind i det?

Jeg har jo altid været musikinteresseret som ganske unge knejt. Da jeg var i England i '77, der var det så punken, jeg blev rigtig glad for og tog med hjem. Jeg spillede det for nogle af mine kammerater, som også blev glade for det. Og så finder man nogen, der synes det samme er interessant. Så punkfestivalen i '78 var første gang, jeg var til punkkoncert med mange af mine

kammerater. Og da vi gik hjem derfra, så var vi sådan, ”vi laver sgu et band”. Det gjorde vi så, og et år senere spillede vi på selvsamme scene nede i Huset.

På den måde bliver det en rollerball-effekt. Altså at man involverer sig mere og mere, og snakker mere og mere med folk. Men det er jo fordi, man er åben. Havde man bare lukket sig omkring sig selv, så ville det jo ikke have udviklet sig til noget.

Jeg gik allerede oppe i ”Opgang 2” som var en ungdomsklub. Der kom nogle hippier dengang, og så var vi nogle unge nogle. Og det var så os, der begyndte at interessere os for punken. Lige så langsomt overtog vi jo mere og mere, og så blev det *vores* ungdomsklub, og vi fik øvelokaler op. Det blev senere hen et stort hangout. Det var ligesom vores klike der. Mange af os kom oppe fra Møllevangsskolen, hvor det spredte sig lidt omkring os deroppe.

Da Tagskægget åbnede for ”tier punk”, var det ret godt for den sociale del, og for at alle mulige andre kunne få øjnene op. Der begyndte man at snakke med andre fra alle mulige andre steder af byen. Mange af dem begyndte så at komme i ”Opgang 2” også. Men der var vi nede hver mandag og terroriserede selv scenen, jeg ved ikke hvor mange gange - både når vi var på plakaten, og når vi ikke var på plakaten. Men det hjalp da i hvert fald ekstremt meget at få sådan et community op at stå.

Men var der andre steder i byen, hvor der var plads til punkerne ud over Tagskægget, Huset og Opgang 2?

Fronthuset var der en del nede på. Der lavede vi også nogle koncerter nede. Vi hang meget ud i pladebutikkerne Mimosa og Dandelion. Det var de to pladebutikker, og senere hen Roxy, der skaffede punkplader hjem. Og det skal man jo også huske på - at man kunne ikke bare få musikken hen over nettet. Man kunne ikke bare trykke på en knap. Man var virkelig afhængig af, at der var nogle pladebutikker, der gad at gøre noget ved det. Men jeg tror, at vi har terroriseret de der pladebutikker nogle gange. For så sad vi der... og sad bare stort set nogle gange. Men de har jo synes, at det var fedt også. For de lagde virkelig et stykke arbejde i det også. Så vi mødtes meget der og hang ud – ofte hver dag.

I 1979 udkom pladen Pære-Punk. Inden da var der koncerten, som senere blev kendt som "Pære Punk-festival". Hvilken betydning mener du, at Pære Punk-pladen og festivalen havde for punkkulturen i Aarhus - men også for resten af landet?

For mig betød det, at jeg gik ud og lavede mit eget band - Eller vi gik ud og lavede vores eget band. Så det betød jo meget. Det var bare rart, at man kunne høre vores egne hjemmefra, i stedet for bare at sidde og høre alle de engelske, som det jo primært var. Så det var bare fedt at kunne høre vores eget.

"Det var nyt. Og så forstår folk ikke, hvad det er, der sker"

Nu hører man om punkere som fik tæsk på gaden og blev set ned på. Føler du generelt, at I blev set ned på fra resten af samfundet?

Ja, der skulle ikke ret meget til. Jeg kan huske, det var måske i '77 - '78. Jeg puttede to badges på min jakke, og så var dem over på skolen (folkeskolen) ved at dreje hovedet helt af led. Så der skulle ikke særlig meget til. Det skal man jo også lige huske... Ja, det var ikke særlig velset. Det var nyt. Og så forstår folk ikke, hvad det er, der sker. Så tolker de ind i alt muligt: De historier medierne kom med, at det er vold og druk. Og det var nærmere os der blev begået vold imod, end det var den anden vej rundt. Jeg har da også selv fået bank. Det hændte da, at man skulle forsvinde hurtigt.

Hvad er din bedste oplevelse indenfor det her miljø? Har du et eller andet, hvor du tænker tilbage på dengang og tænker "det var fedt!"?

Det hele var fedt. Det var fedt at spille på en stor festival og blive sat op ude på Tangkrogen. Jeg tror at der var 10.000 tilskuere. Det var meget fedt at spille sammen med Malurt og Steel Pulse. Det var en meget stor oplevelse og meget sjovt. Ellers var det jo fedt bare for at få lov til at lave alle de ting, synes jeg. Som jeg husker det, så var det sådan: "hold kæft, kan vi også det?"..."nej, skal vi også det?"..."nej, det er dét vi skal". Alt kammeratskabet var jo kanonfedt. Det var fedt at møde en masse nye mennesker. Men sådan har jeg det stadigvæk.

Det var fedt at opleve, at man kunne lave noget selv for første gang, fordi man var så ung. Det var fedt at blive inspireret af andre, der kom og sagde: "kan vi ikke det selv?"... "Jo, det kan vi nok godt!". Det med at skulle ud og sælge sig til alle mulige - det var jo ikke lige os. Vi forsøgte aldrig på at få en pladekontrakt. Vi lavede vores eget pladeselskab.

Du siger selv at der blev begået vold mod punkerne - men sådan noget som narko er f.eks. også blevet forbundet med miljøet. Har du nogle særlige dårlige eller grimme oplevelser?

Narko var aldrig en del af vores kredse... Det var den allerførste del af punkerne, og så noget i København. Det var aldrig en del af det, vi kørte her i Aarhus. Så det har aldrig været et problem. Altså jo, der er da nogle som har røget en pipe og måske også taget en stribe speed - men aldrig noget ellers. Så det har vi ikke nogen dårlige erfaringer med. Men det var der jo i Lost Kids.

Så myten med at narko var overalt, den er afkræftet?

I hvert fald lokalt her i Aarhus. Jeg ved godt at der har været meget af det alle mulige andre steder.

Der har været meget alkohol, kan man sige. Men det er måske... Det er måske bare rock'n'roll, og altså ikke kun som punker. Og måske har været for meget til tider, men... Ville vi gøre det meget anderledes? Næ, det vil vi sikkert ikke. Nu skal jeg sige noget for en hel masse folk, og vi er jo dybt forskellige: Hvis man kigger på de folk, jeg har mødt gennem miljøet, så har nogle klaret sig rigtig, rigtig, rigtig godt. Og så er der nogle, de er jo faldet ned i alkohol-sump, eller hvad man kan sige. Og det er spørgsmålet, om de havde gjort det alligevel. Selvom man har forsøgt på at hjælpe hinanden, er det ikke altid, det lykkedes. Men nej - jeg synes egentlig ikke rigtigt, at jeg har sådan nogle megadårlige oplevelser.

Så er vi ude i sådan noget som *Staklade Massakren*, og de gange man lige har måtte løbe, eller fået en på skallen eller sådan noget. Det er måske mere det, at der ret ofte var nogle som havde en eller anden rigtig "sjov" kommentar til en - eller svinede en til verbalt. Men folk anede jo ikke, hvad de stod overfor.

"Når man ser en punker i en film, så er det altid en eller anden ond fyr. Hvorfor helvede er det ikke helten?"

Hvad mener du, er en af de største misforståelser i forhold til punk?

Det kommer an på, hvem du snakker med. Alle dem, der har været inde over miljøet, eller er i miljøet, vil have forskellige definitioner af, hvad det (punk) er. Den største misforståelse? Det ved jeg sgu ikke - at det er en flok ballademagere?

Noget der kan irritere mig er, at når man ser en punker i en film, så er det altid en eller anden ond fyr. Hvorfor helvede er det ikke helten? Fordi sådan kender jeg faktisk folk. Det er ret tit dem, der er hverdagens helte. Men det bliver skildret anderledes. Og det har noget at gøre med, at man ser sådan ud, som man ser ud. Fordi det forbinder folk med et eller andet "andet".

En anden myte, og det er på den musikalske side, det er, at punkmusik er sådan noget larm der bare drøner derudaf hele tiden. Men det er jo et ekstremt bredt spekter. Når jeg spiller det for mange, så er de sådan "det er bare sådan noget rock'n'roll". Og ja, Sex Pistols er jo ikke ret meget andet end et rock'n'roll-band nu. Dengang var de ikke. Men i forhold til nu, så er det jo ikke så kontroversielt mere. De fleste vil ikke regne med, at sådan noget som The Damned laver nu, er punk. Men det er ét af de bands, der definerer punk. Så man skal nok ikke diskutere med dem om, om de er punk. Det er nok dem der bestemmer, om de er punk eller ikke er punk. Men hvis det lyder godt, så lyder det godt.

"Verden ser da lige så sindssyg ud nu, som den gjorde dengang"

Tror du nogensinde, at folk udefra lærte at forstå, hvad det var, I havde gang i? Hvad det var, I følte? Og tror at nogle unge mennesker i dag på en måde føler det samme?

Altså, det er et meget godt tidspunkt at starte punk-band på nu, fordi verden ser da lige så sindssyg ud nu, som den gjorde dengang. Det (punk) lever i bedste velgående - du skal bare kigge de rigtige stede hen. Der er jo en stor kultur i Tyskland. England er der også en del. I Danmark er der en del, men den har ligesom bevæget sig lidt over i noget andet. Ja, der er jo også plads til os gamle.

For tiden er der flere arrangementer i Aarhus med punkmusik på programmet. Er punk lidt på vej tilbage?

Det ved jeg sgu ikke. Det har gået i bølger hele tiden, lige siden jeg startede. Det er stadigvæk svært at få spillejobs herhjemme, men forhåbentlig er der lidt på vej tilbage. Men så igen... Hvad er punk? Nu snakker vi punkmusik, fordi jeg går ikke ud fra at det bøgger og malerier eller sådan noget,

vi snakker om. For det har der jo også været igennem tiden. Det er jo det, jeg siger. Det har været en stor kreativ legeplads. Jeg går ud fra det er musik, du snakker om... og jamen altså, der bliver jo ved med at komme nye punkbands og det er jo sgu da dejligt. Det er jeg da glad for.